

Josip (na hebrejskom - Josif) znači: »neka Jahve pridoda« (djetetu koje će se roditi, još djece).

Sve Enciklopedije i Leksikoni spominju (iz onoga doba) tri Josipa: starozavjetnog patrijarha (sina Jakova i njegove najmilije žene Rahele), Josipa Flavija (židovskog časnika, prebjega Rimljanima, povjesničara), sv. Josipa (muža Blažene Djevice Marije), a neke navode i Josipa iz Arimateje (tajnog Isusova učenika, koji ga je dolično pokopao),

Teško je shvatiti premoć starozavjetnog patrijarha Josipa nad sv. Josipom i to u zemljama zapadnoga (kršćanskog?) svijeta. Ta je prednost u redcima najčešće trostruka, a događa se, kao u Leksikonu ikonografije, liturgije i simbolicke zapadnog kršćanstva (Zagreb, 1969.) da sv. Josip uopće nema vlastitu natuknicu, nego se spominje u natuknicama - Djevičansko materinstvo i Bijeg u Egipat.

Inače, svi podaci o njemu redovito su škrti. On je - muž Bogorodiце Marije, Kristov počim, te siromašni građevinski obrtnik, drvodjelja, tesar iz Galileje. Ni četiri se Evanđelja (kanonizirane objave što prikazuju zemaljski život Isusa Krista) ne bave mnogo Josipom.

Matej ga spominje četiri puta, uz prikaz oba anđelova ukazanja - da mu objasni Marijino božansko začecje i da mu savjetuje bijeg (pred Herodom) u Egipat. Po Mateju, Josip je 24. potomak Davida, a otac mu je Jakov. Luka ga

Čovjek »Božjeg rada«

■ U sv. Josipu, radniku i zaštitniku Crkve, msgr. Escriva prepoznaje zaštitnika svoje ideje »Božjeg rada«. Naglašavao je prvorazredni zadatak što ga je Josip kao jednostavan čovjek, otac obitelji i radnik, koji se uzdržava radom svojih ruku, ispunjao unutar Svete Obitelji, te ga je nazvao »učiteljem unutar njegovog života«. Zato sv. Josipa Katolička crkva slavi dvostrukim blagdanom, i kao zaručnika Blažene Djevice Marije (19. ožujka) i kao radnika (1. svibnja)

spominje pet puta, ali uzgred, bez anđelovih ukazanja. Po njemu je Josip 41. potomak Davidov, a otac mu je Eli. Za Ivana Josip je samo neka vrsta Isusova atributa: to je Isus, sin Josipa iz Nazareta (1,45) i - Zar nije ovo Josipov sin (6,42).

Napokon, najstarije (Markovo) evanđelje, u kojemu je doduše preskočeno Isusovo djetinjstvo, Josipa uopće ne spominje. Ne spominju ga ni Djela apostolska, što ih je napisao sv. Luka, a ni Poslanice (ni onih 14. sv. Pavla, ni ostale). Dakle, u cijelom Novom zavjetu, u svih 27 »knjiga«, o sv. Josipu ima samo desetak redaka.

Stari pobožni zanati

Zbog toga, nije bilo ni očekivati, da će u najčuvenijim Kristovim životopisima stanje biti bitno drukčije.

Ernest Renan u Životu Kristovu (1863.) zaključuje da je Josip umro u Nazaretu, prije nego što je Isus došao do svoje javne uloge, a to se vidi i po tome da su Ga često zvali - sin Marijin. François Mauriac, u svojem Životu Kristovu (1936.) samo nekoliko puta spominje Josipovo ime, a Giovanni Papi, u Povijesti Kristovoj (1921.) ima samo dvije, istinabog znakovite, rečenice: »Ne smije se zaboraviti da je Isus bio radnik i posinak radnikov, da je bio obućen u jednom od četiri najstarija i najsvetije ručna zanata - tesarskom. Seljački, zidarski, kovački i tesarski zanat - nevini su i pobožni, za razliku od nekih drugih, jer vojnik se može izroditi u pljačkaša, mornar u gusara, trgovac u pustolova«. Jedino naš sunarodnjak, dr. Rudolf Vimmer u knjizi Isus Krist

(1925.) osjeća blagonaklonost prema Josipu. Na jednome mjestu stoji: »Za čuvara Svete Obitelji Bog je poslao čovjeka, koji se odlikovao osobitom svetošću.«

Svetost usred svijeta

Na drugom: »Sveti se Josip mora mučiti, da prehrani Božju obitelj. Zato žuljevi njegovih ruku sjaje nebeskom slavom, a svaka kaplja znoja danas je biser u svetačkoj kruni njegovoj. Uz to je htio Bog, da Isusa odgaja priprost i ponizan čovjek, koji nije učio škole, da svijet vidi, kako je nauka Isusova ne od ljudi, već od Boga.« Na trećem: »Svetog Josipa svi kršćani, bez razlike, mole za sretnu smrt. Isus mu je bio poslušna na Zemlji, pa će rado poslušati njegov zagovor i na nebu.«

Msgr. José Maria Escriva de Balager y Albas, Španjolac iz gradića Barbastra (1902.-1975.), koji je 2. X. 1928. osnovano specifičan poziv što se sastoji u traženju svetosti usred svijeta, kroz vlastito zanimanje i bez mijenjanja svoga položaja (što će kasnije biti nazvano Prelatura svetog križa i Opusa Dei, ili skraćeno OPUS DEI) gajio je najdublje poštovanje prema Sv. Obitelji iz Nazareta, te ju je nazvao »Trojstvom na Zemlji«. U njoj je vidio put prema Presvetom Trojstvu. Sveti Josip vodi k Mariji, Marija k Isusu, a Isus nam otvara put prema Ocu i Duhu Svetom, govorio je. U sv. Josipu, radniku i zaštitniku Crkve, msgr. Escriva prepoznaje zaštitnika svoje ideje »Božjeg rada«. Naglašavao je prvorazredni zadatak što ga je Josip ispunjao unutar Svete Obitelji, te ga je nazvao »Učiteljem unutar njegovog života«.

»A sve nas on to poučava - onakav kakav je bio: jednostavan čovjek, otac obitelji, radnik koji se uzdržava radom svojih ruku«, zaključuje msgr. Escriva. Katolička se crkva odužila sv. Josipu dvostrukim blagdanom. Ona ga slavi i kao zaručnika Blažene Djevice Marije (19. ožujka) i kao radnika (1. svibnja). Ivan MARTINAC